

- Jeg ved godt, at jeg ikke bliver rig af at skrive novellerne. Men der var ikke noget valg. Det skulle ud, og jeg kan mærke, at det også har været godt for min romankarriere, for novellerne har skærpet mit sprog og min evne til at skære ind til det, der er kernen i en historie med det samme.

kroppen på hende.

For læserkommentarerne, der følger i bagdelen på de fleste avisartikler på nettet, hvad enten det er Ekstra Bladet eller Politiken, er for Anna Grue udtryk for alt det værste i mennesker.

- Vreden, hadet, småligheden og en vild trang til at eksponere sine egne holdninger. Alt det var vi lykkeligt forskåne for at vide om hinanden for 10 år siden. Men i dag er det overalt, og det er blevet helt legalt at være hadefuld. Råbe »fede kælling« efter folk på gaden og skrive rødglødende kommentarer om, at alle unge mødre er nogle idioter, fordi man lige er stødt på en, der ikke flyttede sin barnevogn hurtigt nok.

- Før sagde man det måske over middagsbordet til konen. Men i dag lufter man sine private holdninger over for mennesker, man ikke kender. Og det bliver så selvforstærkende. Mere højlydt. Mere hadefuldt, siger Anna Grue.

I sine noveller viser hun, hvordan én forarget sætning her

eller en magelig løgn dér kan virke som en dominobrik og sætte et vandfald af begivenheder i gang. Og illustrerer samtidig det kaos, der kan opstå, når vi er tilgængelige hele tiden og frivilligt eller ufrivilligt bliver inddraget i selv de mest intime detaljer hos »de andre«.

- Det er desværre blevet et fyord, at man har brug for de der vægge omkring sig. At man har brug for at kunne trække sig ind i sig selv, siger hun og sætter så en bestemt fod ned.

- Men novellerne handler altså også om det modsatte, vil jeg godt lige sige.

Endnu en debut

For det kan godt være, at den franske filosof Jean-Paul Sartre havde ret, da han skrev, at »Helvede er de andre«, men det er ikke ensbetydende med, at Paradis er en øde ø.

- Novellerne handler jo også om længslen efter fællesskabet, fordi det er så vigtigt at høre til et sted. De handler om at føle sig

udenfor og om at forsøge at finde ud af, hvad fællesskabets pris er, og om at være villig til at betale den pris, siger Anna Grue.

Selvfølgelig er der også klokkekklar, ukompliceret glæde ved at være sammen med andre.

- Trangen til at kunne være privat inde i hovedet har fået meget trange kår. Hvad enten det er i kontorlandskaberne, i busserne eller i supermarkedet. Og for sådan et som mig, der er det altså et sansbombardement. Jeg har meget svært ved at lade være med at lytte med, og det bliver ved med at køre rundt bagefter. Når kvinden med mobiltelefonen for længst har taget bus-sen videre, så sidder jeg stadig og tænker på den mand, der nu sidder et sted og er ked af det, fordi han lige er blevet skældt ud. Det fylder enormt i hovedet på mig.

BLÅ BOG

■ Anna Grue er født i 1957 i Nykøbing Sjælland og opvokset i først Randers, siden Aalborg.

■ I 1981 blev hun uddannet fra Skolen for Brugskunst og arbejdede nogle år som layouter. Siden blev hun dog redaktionssekretær og forsideredaktør på B.T. og det blev til springbrættet til en række stillinger som chefredaktør. Blandt andet på »Mix«, »Forældre & Børn«, samt »Vi med hund«.

■ I 2005 debuterede hun som forfatter med »Noget for noget«, som udløste Det Danske Kriminalakademis debutantdiplom. Året efter fulgte »Det taler vi ikke om«, og så fulgte første bind i Dan Sommerdahl-serien, hvor det femte bind altså udkommer til sommer.

■ Privat er Anna Grue gift med kunstneren Jesper Christiansen og mor til tre voksne børn. Parret bor i en villa på Amager sammen med de to cockerspaniels Mulle og Pippi.

Små oaser, hvor fællesskabet er et overskudsregnskab. Men når forholdet mellem en selv og de andre er et uopslideligt emne, så er det, ifølge Anna Grue, fordi der alligevel altid vil være en eller anden form for konflikt.

- Fordi det hele tiden er en afvejning mellem, hvad jeg kan bruge, og hvad de andre kan bruge mig til. Og engang imellem må man give køb på det private, fordi andre har brug for en, lyder det fra kvinden, der siden den selvvalgte isolation i Sydfrankrig har været socialt dyr, veninde, mor, farmor og alt det andet, man bliver i selskab med andre. Meeen hun har også lige taget turen op i sommerhuset i et halvt års tid. Alene med hundene og en klar mission. At få fred til at skrive endnu en krimi med Dan Sommerdahl. »For jeg fornemmede, at der var nogle

læsere, der havde svært ved at vente meget længere«, som hun siger.

Den bog udkommer til august. Her og nu handler det til gengæld om »De andre«.

- Selvfølgelig har jeg sommerfugle i maven. Det er som at skulle debutere igen. Bare lidt værre. Da jeg debuterede første gang, var der ingen, der kendte mig. Det er der nu. Og så er jeg lidt hudløs med de noveller, fordi de handler om emner, der ligger mig meget på sinde. Og ligeså meget som det har været en fest at skrive dem, så har det også været en meget opklarende proces for mig, fordi det er gået op for mig, hvordan jeg egentlig har det - med mig selv og de andre.

»De andre« udkommer på Politikens Forlag d. 26. januar.